

ปฏิบัติธรรมทำให้หายจากโรค

โดย.....นางสมจิตร กัญจนกุล

R16011

ดิฉันอายุ ๕๐ ปี เรียนจบ ป.๔ มีอาชีพรับตัดเย็บเสื้อผ้า สามีอายุ ๖๐ ปี เรียนจบ ป.๓ อาชีพขับรถแท็กซี่ มีลูกสาว ๒ คน

ดิฉันรู้จักวัดอัมพวันและหลวงพ่ोजรัญ จากการที่ได้อ่านหนังสือสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมเล่ม ๑ และ ๒ อ่านจบแล้วรู้สึกเลื่อมใสศรัทธาในตัวท่านมาก คิดว่าสักวันจะต้องไปกราบนมัสการหลวงพ่อกให้ได้ ดิฉันสนใจที่เรียนรู้การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ดิฉันได้ไปวัดอัมพวันปลายปี ๒๕๔๑ ดิฉันไปนั่งรอกราบนมัสการหลวงพ่อกที่กุฏิหลังเก่า มีคนจำนวนมากนั่งรออยู่เช่นกัน ดิฉันนั่งอยู่สักพักหลวงพ่อกก็ลงมา ดิฉันเห็นหลวงพ่อกครั้งแรกก็รู้สึกปลื้มปีติดีใจจนน้ำตาไหล วันนั้นหลวงพ่อกให้หนังสือสวดมนต์กับทุกๆ คน ดิฉันก็นำมาสวดทุกคืนก่อนนอนไม่เคยขาด ดิฉันอ่านหนังสือไม่ค่อยคล่องนัก บางคำที่อ่านไม่ออกก็ถามลูกสาวจนปัจจุบันนี้สามารถสวดได้โดยไม่ต้องอ่านจากหนังสือสวดมนต์แล้ว หลังมาสวดมนต์ก็เห็นเป็นตัวหนังสือ ดิฉันไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานวัดอัมพวัน เมื่อต้นปี ๒๕๔๒ พร้อมด้วยลูกสาวคนเล็ก ๒ ครั้ง ในครั้งที่ ๓ ดิฉันไปคนเดียว ๗ วัน ในวันที่ ๓ ตอนช่วงบ่าย ขณะที่ดิฉันกำลังนั่งสมาธิ ครูผู้สอนก็ให้นั่งสมาธิคนละชั่วโมงครึ่ง ชั่วโมงแรก ดิฉันปวดมาก ดิฉันรู้สึกว้าขาทั้งสองข้างหนักมากขยับเขยื้อนไม่ได้ ปวดหัวเข้าจนน้ำตาไหล อยากจะขยับขาที่ไม่ได้รู้สึกเหมือนว่ามีอะไรมาทับขาอยู่ พอดีดิฉันนึกถึงคำพูดของหลวงพ่อก “ตายให้มันตายไป มันเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป” ดิฉันจึงไม่ไปสนใจกับการปวดนั้นอีก มาให้ความสนใจในลมหายใจของตนเองกับการกำหนดยุบหนอพองหนอแทน สักพักจึงรู้สึกดีขึ้นคลายอาการปวดลงไป ดิฉันเห็นผู้หญิงกำลังเอามือเช็ดคอกไปอยู่โดยมีเด็กผู้ชายจับตัวโก่งและคอโก่งไว้ ให้เด็กหญิงเช็ดคอ เด็กผู้ชายบอกเช็ดคอหอยให้ขาดไม่จั่นมันไม่ตาย เด็กผู้หญิงคน

นั่นก็คือตัวดิฉันเองและเด็กผู้ชายคนนั้นก็คือพี่ชายของดิฉันนั่นเอง ดิฉันจำได้ว่าตอนนั้น พ่อดิฉันเสียไปแล้ว ซึ่งตามปกติแล้วในเทศกาลตรุษจีนนั้นพ่อของดิฉันจะเป็นคนฆ่าไก่เพื่อนำมาไหว้ ดังนั้นแม่จึงใช้ให้ดิฉันกับพี่ชายไปฆ่าไก่เพื่อนำมาไหว้แทน ดิฉันก็ฆ่าไก่ในปีนั้นปีเดียว หลังจากนั้นดิฉันก็ไม่ทำอีกเลย เพราะดิฉันกลัว มันเป็นภาพที่ติดตาดิฉันมากเพราะกว่าที่ไก่จะตายนั้นมันดิ้นทุรนทุรายมาก เมื่อออกจากสมาธิดิฉันก็อุทิศส่วนกุศลให้กับไก่อันนั้น ดิฉันจะต้องแผ่บุญกุศลไปให้ไก่อันนั้นทุกครั้งที้ออกจากสมาธิ

ทุกวันนี้ดิฉันหายจากโรคที่ดิฉันเป็นมาเกือบ ๓๐ ปี คือโรคเจ็บคอในเวลากลางคืนกับโรคกระเพาะ ซึ่งดิฉันได้ไปรักษาเกือบทุกโรงพยาบาลในกรุงเทพ ทั้งต้องกินยาแสบเพื่อเอกซเรย์กระเพาะ อัลตราซาวด์ ส่องกล้องดูในกระเพาะ และต้องกินยาตลอดทั้งน้ำและเม็ดเวลาที่เกิดอาการปวดท้อง ส่วนอาการเจ็บคอในเวลากลางคืนนั้นทรมานมาก บางครั้งปวดมากจนต้องไปทำการรักษาด้วยการฉีดยา แต่นับตั้งแต่ดิฉันไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวันมา ๑๗-๑๘ ครั้ง ไม่รู้ว่าโรคเหล่านี้หายไปตั้งแต่เมื่อไหร่ ดิฉันไม่เคยคิดว่าการไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานจะทำให้หายจากโรคได้ ไม่เคยเชื่อในเรื่องนี้เลย ที่ดิฉันมาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวันเพราะดิฉันมีความเลื่อมใสศรัทธาในหลวงพ่อบ้างเป็นอย่างมาก กระทั่งจะไปเพื่อทำให้จิตใจสบายขึ้น ดิฉันเป็นคนใจร้อนมาก ลูกทำอะไรผิดเป็นต้องตี สามีทำอะไรไม่ถูกใจก็โกรธ บางครั้งโกรธลูกโกรธสามีเป็นสัปดาห์กว่าจะพูดกันอีก พอได้ไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานกลับเป็นคนใจเย็น ถึงบางครั้งจะโกรธบ้างแต่เพียงช่วงเวลาไม่นานนักก็จะหาย ส่วนลูกสาวคนเล็กตั้งแต่ไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ๗-๘ ครั้ง ปัจจุบันนี้การเรียนดีขึ้น เมื่อก่อนลูกสาวคนเล็กเรียนอ่อนมาก แต่ขณะนี้สอบได้เกรด ๓ กว่าทุกครั้งในแต่ละเทอมจนเพื่อนๆ แปลกใจ ส่วนลูกสาวคนโตก็ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเหมือนกัน และหลวงพ่อก็ช่วยแม่ติดตามให้สอบเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ ครอบครัวของดิฉันสวดมนต์กันทุกคืน

สามีดิฉันขับรถแท็กซี่กลับบ้านเมื่อไหร่ก็ต้องสวมมนตร์ก่อนทุกครั้ง ไม่ว่าจะกลับดก
คืนแค่ไหนก็ตาม เมื่อก่อนสามีดิฉันไม่ยอมสวมมนตร์ เขาบอกว่าเรื่องอย่างนี้อยู่ที่ใจ
ตอนหลังเขาก็นำไปปฏิบัติ และก็สวมมนตร์ทุกเช้าก่อนไปขับรถ ตั้งแต่สามีดิฉันสวม
มนตร์ก็ขับรถมีรายได้ดีขึ้นมากกว่าแต่ก่อน ฐานะทางบ้านก็ไม่ตึงเครียดดิฉันกับสามี
พยายามที่จะส่งลูกให้เรียนได้สูงที่สุดเท่าที่กำลังของดิฉันและสามีจะทำได้ เพราะ
ดิฉันกับสามีเรียนมาน้อยจึงอยากจะให้ลูกเรียนให้สูงๆ เพื่อจะได้ไม่ลำบากเหมือนพ่อ
กับแม่ ตอนที่ดิฉันยังไม่ได้ไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานครอบครัวของดิฉันลำบากมาก
ทำงานหารุ่นหารค่าเงินก็ไม่พอใช้จ่าย เงินหาได้ก็เอาไปเป็นค่ารักษาตัวหมด และ
ค่าเทอมลูก บางครั้งต้องเอาของไปจำนำ เวลาที่มีคนมาเรียไรเงินไปทำบุญทอดกฐิน
ผ้าป่า ก็ทำไปอย่างนั้น ไม่ได้มีจิตศรัทธาอะไร บางครั้งทำไปแล้วยังนึกเสียดาย แต่
เมื่อดิฉันมาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานความรู้สึกเหล่านี้ก็ไม่มีเหลืออยู่อีก มีแต่
อยากจะทำบุญอยากจะให้ อยากจะช่วยเหลือคนที่ลำบากกว่าเรา ตอนนี้อยู่ครอบครัวดิฉันมี
ความสุขมาก ถึงจะไม่รวยเหมือนครอบครัวอื่นๆ

ก่อนนอนทุกคืนดิฉันต้องสวมมนตร์และเดินจงกรม นั่งสมาธิมากน้อยแล้วแต่
เวลาจะอำนวย เพราะดิฉันได้รู้สึกได้ด้วยประสบการณ์ของตัวเองแล้วว่า การปฏิบัติ
วิปัสสนากรรมฐานนั้นให้อะไรกับชีวิตดิฉันได้มากมายนัก และดิฉันจะไม่ลืมในพระ
เดชพระคุณของหลวงพ่อก่อน ที่ทำให้ดิฉันได้รู้จักกับทางสว่างแห่งชีวิตของดิฉันและ
ครอบครัว

(นางสมจิตร์ กาญจนกุล)

๙๓/๓๔ ม.๔ ศิริวัฒนา ๒

ตำบลบางศรีเมือง

อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี

